

KANGA XXVI

KOHA E RE

Hej, moj Zanë, ty t'qofsha true,
Si s'po t'bie ndër mend për mue,
Punë të hershme me m'kumtue;
Kangë e valle me m'fillue;
Por më rrin tue fluturue
Mollë në mollë e ftue në ftue
Me ato shoqe tue këndue,
Me ato shoqe tue vallzue,
Tue vallzue, moj tue lodrue
N'për ledina e n'për rudina,
N'për ata brej, aha e çetina,
Ku ban çerdhen gjeraçina,
Bulon molla e lulzon thana
E prijnë valle Orë e Zana
Nëpër rreze që lëshon hana.
Ardhë shtatit si breshana,
Rreze dielli dora e llana,
Ftyra shtrue n'fletë t'drandofillit,
Kamba matë për gjeth të lilit,
Shartue zani n'za t'bilbilit,
Diçka borë e diçka brimë
Si ai ylli me fërflimë:
Mori sumbulla sumbullore,²⁾
Mori dardha dimënore,
Si t'shkoj moti kangë e valle,
Kangë e valle e zanamare:
Tash mbas fluturash nëpër zalle,

1) Kamba matë për gjeth të lilit – këmbë e vogël sa gjethi i zambakut

2) sumbulla sumbullore – rumbullakja – rumbullake (si komçë e bukur)

Tash mas lulesh n'për livadhe,
Herë ndiq sutat nëpër curra,
Zhytu e mbytu nëpër gurra,
Ngallit shoqet ¹⁾ n'shtigje t'vështira,
Si, përzet, ty t'raftë e mira!
T'raftë e mira si t'ka ra,
Bjeshkë e vërrë që m'ke shkëlqa! ²⁾
A di çka, moj gërxheli,
Mori rrezja n'për frangji:
Se mue kripit m'i ra bora, ³⁾
Se kah m'len asht kamba e dora,
Se edhe as vonë, them, s'ka me shkue,
N'jetë përtej unë pa u kalue,
Prej kah s'lanë kënd me u kthye dalë...
Pra dëgjoma këtu një fjalë:
Leni sot, moj, Shtojzovallet,
Leni fluturat t'marrin zallet,
Leni sutat t'marrin malet;
Shporru vjollcash edhe lilash,
Shporru gurrash e çurrilash;
Se, përzet, kështu, moj petritë,
Tue m'u la, tue m'u fladitë,
Herë n'për hanë e herë n'për dritë,
Drue po m'grihesh akull-o,
Drue po fik mue e vedin-o;
Edhe lëshou prej Dukagjinit,
Ku ma shkon të cementët e dimnit ⁴⁾
Nëpër biga e zgavrra blinit,
E flutrim nëpër ajri,
Si ai ylli që shkëndi
Shkrep prej mbramjet n'për eter,
Behma këtu ⁵⁾ n'këtë Lissus t'vjeter,

-
- 1) ngallit shoqet – ngacmo shoqet për shaka
 - 2) m'ke shkëlqa – më ke shkëlqyer
 - 3) Se mue kripit m'i ra bora – unë u plaka
 - 4) të cementët e dimnit – acarin, të ftohtët e dimrit
 - 5) behma këtu – eja këtu

Ku, larg zhurme e potere,
 Dola edh' unë n'këtë buzë pranvere, ¹⁾
 Për me këndue n'Lahutë t'Malcisë,
 Se si u end fati i Shqipnisë,
 Kur shpëtoi kthetrave t'shkjenisë
 E duel zgjedhe të Turkisë:
 Perëndia si e kish shkruë;
 E zojë n'veti edhe u ndërtue,
 Mbas sa gjaku që pat dikue. ²⁾
 Pse kaq njerz' t' po ish'n të këqij,
 Sa që askund n'kët' shekull t'zi
 Pa shkue gjaku vij' e vij'
 Nuk po gëzohej, jo, liri.
 Prandaj sot ty, t'qofsha falë!
 Mori e Mira rritë në halë, ³⁾
 Der në Lissus ti me m'dalë,
 Për me m'vu kangën për fille,
 E tue m'ndritë mendjen me këshille,
 E tue m'mbajtë brenda hullisë ⁴⁾
 Së burrnisë e t'bujarisë,
 T'bajsh që fjala, e butë herherë
 Si ai fladi në pranverë
 Tash e fortë, e rreptë, dërmuese,
 Si duhia shungulluese
 T' m'rrjedhë e mbarë e kund pa neje,
 Që t'rysë mendjet, zemrat t'theje, ⁵⁾
 T'i reshë ⁶⁾ gjinden kah e mbara,
 Fen' e Atdhen t'i lëviz' përpara.
 Pse, po m'u end kanga për s'mbarit,
 Vonë e vonë fisi i shqiptarit,
 Mana ty ka me t'urue,
 Bjeshkë e vërri me t'u lulëzue,

1) Dola edh' unë n'këtë buzë pranvere – dola edhe unë në këtë prag pranvere (poeti pat shërbyer edhe në Lezhë, ku, duket, ka krijuar edhe këtë këngë)

2) pat dikue – pati derdhur, shprazur,

3) rritë në halë – rritur nëpër pisha halore

4) brenda hullisë – brenda vijës

5) Që t'rysë mendjet, zemrat t'theje – që t'i bindë mendjet e të thyejë zemrat

6) t'i reshë – t'i drejtojë

Si do vetë moti me t'shkue;
Kangë n'për hanë e kangë n'për dritë.
Se edhe as këtu s'ke me u mërzitë;
Me u mërzitë jo çok nuk ke, ¹⁾
Ke në fllad t'kësaj stine të re,
N'jetë natyra tue shpërthye,
Këtu gjen çka t'kande ty,
Vezullime e xhixhillime,
Gurgullime edhe blerime,
Me lugina e me kodrina,
Me ledina e me rudina,
Hije, kroje edhe çurrila,
Dejka, mjellme e n'shteg kojrrila, ²⁾
Vjollca, lila e karajfila,
Drandofille në burbuqe,
Flutra t'larme e mollakuqe;
Këndo bilbilat n'për filiza
Kërce dhijzit ³⁾ nëpër driza
Tue blegrue qingjat n'për mriza,
Endë hardhia n'qepariza,
Lulëzon pjeshka e zerdelia,
Me u shejë ⁴⁾ matet n'gem qershia,
Bleron bungu ⁵⁾ e bleron vidhi,
Shatorr fiku kokrrat lidhi,
Njethet ⁶⁾ plepi bregut t'Drinit
Raha ⁷⁾ t'mirë jep lulja e blinit.
Kërcet fyell e zanamare,
Ushtojnë hijes kangë shqiptare;
Qielli kaltër, toka blerë
Ngjeti dimën, këtu pranverë,
Njëmend stinë për Orë e Zana,
Me pri vallet, tue ndritë hana,

-
- 1) çok nuk ke – po të them, nuk ke
 - 2) Dejka, mjellme e n'shteg kojrrila – shpend shtegtarë si dallëndyshe
 - 3) dhijzit – kecat
 - 4) me u shejë – me u pjekë, sapo fillon pjekja
 - 5) bungu – lloj dushku
 - 6) njethet – bulëzon, këndellet
 - 7) raha – erë e mirë, aromë

Mal e n' mal, rudinë n' rudinë,
 Jo që këtu në këtë krahinë,
 Ku n' për molla gemeholla,
 Ku n' për male e mriza hale,
 E n' për zalle e n' për hamalle ¹⁾
 Shumë po i kish do Shtozovalle
 Shoqe tua, që po këndojschin:
 Që po këndojschin e lodrojshin,
 Larg e larg m'iu ndie jehona,
 Banë benë, si kah Valbona;
 Se ky vend, se mbahet mend,
 Po kish qenë një dervend: ²⁾
 Një log zanash n' nam e n' za,
 Ku viga e katalla;
 Edhe n' kohë para se Iliri
 Vend këtu zu e Arbnori i biri:
 Na i' n' ndeshë, na i' n' shkëlveshë, ³⁾
 Dikur heret n' dhambë tu' u shkye,
 Ma vonë s' largu tue u mësyë
 Kush me zhgjetë kush me baetë, ⁴⁾
 Njeni m' mzdruk, tjetri m' çomak, ⁵⁾
 E me lata, e me sopata,
 Me tagana e pushkë të gjata;
 Edhe ran' shakull për dhe,
 Kush për Atme e kush për fe,
 Njeni cub, tjetri dëshmuer,
 Kush gjaksuer, kush simahuer. ⁶⁾
 Jo, po, këtu edhe ke me pa,
 Ke me pa, po, atë kala,
 Që, n' një kodër titanike
 Ngrehë mbi ledhe ciklopikë, ⁷⁾
 Për tri mijë e kusur vjet ⁸⁾

1) hamalle – arë, që pasi hiqen të lashtat, bëhet kullotë (zakonisht pas grurit a misrit)

2) dervend – rrugë kalimtare jashtë qytetit

3) na i' n' shkëlveshë – na ishin dërmishur me njëri-tjetrin

4) baetë – hobe, sabe

5) Njeni m' mzdruk, tjetri m' çomak – njëri me topuz e tjetri me çomagë (shkop barinjsh)

6) simahuer – ai që bashkëpunon me një tjetër dhe i sheshon rrugën për të bërë një krim

7) mbi ledhe ciklopikë – mbi mure me gurë tepër të mëdhenj e të vjetër

8) tri mijë e kusur vjet – trimijë e më shumë vjet

T'u kërcnue ndejt', si shauret, ¹⁾
 Mbi çdo forca kundërshtare,
 Që me mendje grabitqare
 Dëshën kësaj me kalue van'. ²⁾
 Ke me ndie edhe si qan
 Vala e Drinit prap n'ditë t'sotit
 Për urë vorrit t'Gjergj Kastriotit, ³⁾
 Shpata e t'cilit, dikur motit,
 Vezulloi n'hasëm t'Shqipnisë,
 Si ajo rrfeja e Perëndisë.
 Pse dikur këtu dhe Bardhyli ⁴⁾
 Me gjak hasmësh dhenë kërtlyi; ⁵⁾
 E ajo Teuta mbretëneshtë,
 Vashë ilire sokoleshë,
 Që nuk dinte se çka asht tuta;
 Si ajo Shqipja skepekruta, ⁶⁾
 Lëshonte hovin mbi romakë,
 Pa dhimbë Adrjen ⁷⁾ tue përgjakë;
 Prap Kliniku këtu e Pleurati,
 Hila, Agroni e Genci ⁸⁾ i ngrati
 Kanë jetue këtu e kanë lulëzue,
 Mirë a keq ata tue pësue;
 Kush tue mbetë, kush tue fitue.
 Se këtej gali ⁹⁾ ka kalue,
 Këtej romaku, po, asht përshkue,
 Sllav e turq kët' truell t'bekue
 Me agor t'vet e kanë mnerue. ¹⁰⁾
 Prandaj n'mbramje tue ra hana
 Mblidhen tubë Orë edhe Zana,
 Edhe kapen dora-dora:
 Dora-dora, bardhë si bora:
 Ambël zanin tue dredhue,

-
- 1) si shauret –si hije të vdekuri, si lugat
 - 2) Dëshën kësaj me kalue van' – deshën të kalojnë shtegun kësaj ane (vau-vend i cekët)
 - 3) Për urë vorrit t'Gjergj Kastriotit – pranë, afër varrit të Gj.Kastriotit (varri i Heroit është pranë rrjedhës së vjetër të Drinit në Lezhë, ku poeti po krijonte këtë këngë)
 - 4) Bardhyli – mbret ilir
 - 5) dhenë kërtlyi – dheun, tokën e mbushi plot
 - 6) skepekruta – sqepërkulura
 - 7) Adrjen – Adriatikun
 - 8) Kliniku, Pleurati, Hila, Agroni, Genci – mbretër ilirë
 - 9) gali – frëngu (Franca e sotme quhej Gali në kohën e romakëve)
 - 10) Me agor t'vet e kanë mnerue – me qenie, me prani të vet e kanë tmerruar

Nisin vallen me këndue,
 Tash si t'parët na pa'n luftue, ¹⁾
 Ata ilirët e kohës s'kalue:
 Tash idhtë fatin tue lotue
 T'kësaj s'mjerës moj Shqipni,
 Se si u mbështuell e mjera n'zi,
 Mbasi turku brendë pat hi:
 Turku, shplaka e randë e Zotit; ²⁾
 Për mbas vdekjes s'Gjergj Kastriotit.
 E jehojnë male edhe zalle
 N'ato kangë e n'ato valle.
 Pra, po t'kapi ty mërzia,
 A se t'lodhen kangët e mia;
 Se pa ty, besa, moj Zanë,
 Vështir' se 'i fjalë unë mund' m'e thanë;
 Fjalë që t'jetë n'gojë për t'u zanë,
 Ti po del natën n'për hanë
 A n'për zheg si t'kapë zusha, ³⁾
 E n'daç malit, n'daç kah fusha
 Bahesh bashkë me shoqe tueja
 Edhe aty, at'herë, ti thueja
 Kangës e valles sa t'kesh n'krye,
 Doradoras tue kërcye,
 Gjithsesi të kandet ty.
 Por po deshte ti ndo'i hera
 Me ndjekë suta, a gjana tjera,
 Me ato shoqe ti, po, del
 N'për Molung ose n'për Vel; ⁴⁾
 Se aty gjeni drej e derra,
 Molla, urtyta ⁵⁾ e manaferra;
 Mjaltë ndër zgavrra e gurra t'ngrijta;
 Mrize t'flladta e hije t'rijta, ⁶⁾

-
- 1) na pa'n luftue – na patën luftuar (patën bërë luftë)
 - 2) shplaka e randë e Zotit – shuplaka, mallkimi, dënimi i madh i Zotit
 - 3) zusha – vapë tepër e madhe që të merr frymën (zagushë)
 - 4) Molung, Vel – Molungu e Vela, male sipër Lezhës
 - 5) urtyta – luleshtrydhe
 - 6) Mrize t'flladta e hije t'rijta – mrize të freskëta e të lagshta

Me blegrima e me çokana, ¹⁾
 Që aty aq fort po t' i kish anda.
 Veç se çka, moj çifteli, ²⁾
 Me ta vu due 'i porosi,
 Për kur t' dilni ju në Vel.
 Kur të dilni ju në Vel,
 Për ta hasë kini një shpellë,
 N' anë prej Rreje, ³⁾ t' errtë e t' thellë,
 Me një grykë porsì një furrë,
 Prej së cilës rrjedh një gurrë,
 Sa me blue, po një mulli,
 Aty brendë ti mos me hi!
 Asi uji, ⁴⁾ jo, aty me pi!
 Pse n' atë shpellë ai Lleshi i Zi,
 Një i Gjomarkaj, kefali; ⁵⁾
 Vesh e n' vesh mustaku i ti,
 Një natë gjame e vetime,
 Me u dridhë toka bubullime;
 T' rreptë kuçedrën paska mësy,
 Edhe n' qafë ia ka mbërthye
 Një palë dana e t' gjata e t' randa,
 Mirë nën allkë ⁶⁾ ai tue i ngujue,
 Që për t' gjallë me u shkapullue ⁷⁾
 Mos të mundte, edhe e branisë ⁸⁾
 Poshtë n' për shpellë n' do ujë të thellë:
 Edhe sot ndihen tue krisë
 Ato dana, sa herë t' luejë
 Shta' n ⁹⁾ kuçedra nëpër ujë;
 Ke i kanë mbetë ata dana
 Vjerrë për qafë, porsì çokana
 N' qafë t' një skjapi brynatak. ¹⁰⁾
 Prandej shpesh rrjedh gurra gjak;

1) me çokana – me këmborë dhensh

2) moj çifteli – me përkëdhelje: moj muzikë

3) Rreje – fshat në Velë

4) asi uji – prej atij uji

5) Një i Gjomarkaj, kefali – një nga dera e Gjonmarkajve (Mirditë) kefali – qefali, prijës

6) allkë – ledh arash

7) me u shkapullue – me shpëtue

8) e branisë – e merr si branë, rrëshqanë, zvarrë

9) shta' n – shtatin, trupin

10) skjap brynatak – sqap me brina të mëdha, sqap brinoç

Si shumëkushi që e ka pa,
 Përse danat, n'qafë tu' e vra,
 S'ia lan varrën me u përtha,
 Që ia çeli Lleshi i Zi,
 Kur iu turr n'për atëduhi.
 Asi uji ti, jo, me pi !
 Por as n'shpellë, jo, brendë me hi;
 Pse aty sot, përbrenda shpellës,
 Ndajnë orok ¹⁾ shtrigat e Kthellës
 Me ato shtrigat e Mirditës,
 E me ato t'Zhubës e t'Selitës, ²⁾
 Kurdoherë duen me u bashkue,
 Ndo'i dell ujku për t'fërgue, ³⁾
 Që me ba ndokënd gjytrym;
 A me zi ndo'i gjellë n'për tym,
 Për të lye me të ndo'i shpi,
 Që me i lëshue dam e mori ⁴⁾
 Si ndër rob, si ndër bagti;
 Mos me lanë me rritë fëmij',
 Tue u ngranë zemër e mushkni.
 Kurrsesi ti brendë me hi;
 Përse gjallë k'in me t'përpi. ⁵⁾
 E po bani e t'këcei dalldi ⁶⁾
 Bregut detit me u baritë,
 Për me u la, për me u flladitë,
 Për n'mos daç kaluer me shkue
 N'bedevi, ⁷⁾ që kem' n'katue;
 Bishtalec kripin trimnue, ⁸⁾
 Janë pulëbardhat nëpër Dri,
 Bardh si bora n'Harami,
 N'shpinë ndonjenës ke me i këcye...
 Por, aman, ty t'qofsha true,

1) ndajnë orok – ndajnë cakun, radhën (këtu: ditën)

2) Kthellë, Zhubë, Selitë – fshatra në Lezhë e në Ohër të Vogël

3) Ndoj dell ujku për t'fërgue – ndonjë damar ujku për të fërguar (për magji)

4) dam e mori – dëm e vdekje (mori-me theks fundor)

5) ki'n me t'përpi – kishin me të përpirë (do të përpinin)

6) dalldi – ëndje e madhe, dëshirë

7) n'bedevi – në kal arab

8) Bishtalec kripin trimnue – këtu: flokët, leshët lidhur bishtalec e hedhur madhërisht jelet e kalit

Për qafë t' saj mirë me u shtrëngue...
Se ti je një rreze drite,
S'të ka randë pulbardha ty;
E mbi të mandej vozite
Rrjedhës s'Drinit der në det.
Kur të dalësh n' atë detë,
Aty bregut ke me pa
Floçka e Kshetëza ¹⁾ ndejë n' shulla,
Tue u krehë, tue u bubitë, ²⁾
Shoqja shoqen tue ngallitë
Turr e vrap n' për Ranë të Hjedhne:
Shkatërr flokësh, rizat e zhdredhne, ³⁾
Këmishat kapë me triza t' dredhne. ⁴⁾
Se ato janë do gra të detit,
Që si ushujzat e breshkujzat,
Po jetojshin n' ujë e n' tokë,
E po flitshin si tue krrokë,
Si tue krrokë, si tue gërvallë. ⁵⁾
Por me pasë për t' i zanë gjallë
E me i mbajtë te shpia nieri,
Me folë shqip zejshin ma s' miri.
Se një djalë, fisit t' Kelmendit,
Djalë i pushkës edhe i kuvendit,
Si dëshmi bajnë gjindja e vendit,
Një këso Floçkash paska zanë,
Edhe n' shpi e paska çue;
Ku 'i herë shqip atë e ka msue,
Mandej marrë e ka për grue,
Me të bashkë kunorë tue vu.
Edhe u baka shpijanike,
Tue rritë fëmijë, tue u mbajtë fisnike.
Me xhubletë e me shtjellak, ⁶⁾

1) Floçka e Kshetëza – vajza e nuse mitologjike të ujërave

2) tue u bubitë – duke u pastruar, duke u dëlirë

3) rizat e zhdredhne – rizat (pëlhurë mëndafshi që vihet në kokë) të zhdredhura

4) triza – gjalma si rripa të gjërë

5) tue gërvallë – duke u çjerrë

6) Me xhubletë e me shtjellak – rrobe grash malësore në Veri

Si t' gjithë shoqet n' atë bajrak.
Veç se çka bininë e sajë ¹⁾
Lehtas nieri mund ta ndajë; ²⁾
Ke i kanë sytë si picigjatë
Edhe flasin për pa u matë;
Porsi me branisë zhamella ³⁾
Ndokund malit nëpër shpella.
Veç se çka, moj ti belholla;
Ti belholla, rritë ndër molla;
Këtu edhe 'i punë due me t' kallzue,
Që thellë n' shpirt ka me t' galdue. ⁴⁾
Ka do kohë, që t' bardhat Zana,
Shtojzovallet! Që n' për thana
T' Elikonës ⁵⁾ prijnë kangë e valle
E pijnë ujë n' atë Gurrë Kashtalle,
Kanë lanë bjeshkë e vrije e zalle
Të Greqisë e dalë n' Shqipni,
Ku, n' gjuhë shqipe, bukuri!
Herë tue folë, herë tue këndue,
Kanë rysë gjinden me feksue: ⁶⁾
Se shqiptari s' asht gabel,
S' asht shkërbe pjellë n' zabel,
Mos me pasë ai fis e Atdhe,
Veç me shkelë n' të turq e shkje;
Jashtë Shqipnie se osmanllia
Duhet dëbue, se vetë Shqipnia
Duhet qitë ajo zojë n' veti;
N' të mos me sundue kurr mbreti
I Stambollës e se të huejtë
Do t' shkojnë gjuhën tu' e ruejtë
Mpijt' ndër dhambë, për këto punët tona.
Edhe kështu, njëdash n' e vona,

1) bininë e saj – bijat e bijtë e saj

2) mund ta ndajë – mund ta dallojë

3) Porsi me branisë zhamella – si të tërhiqnin rrëshqanë zhamela, gurë të mëdhenj

4) ka me t' galdue – do të të gëzojë

5) Elikona – mal në Greqi, kushtuar Muzave

6) Kanë rysë gjinden me feksue – kanë bindur njerëzit të përparojnë, të ndriçohen

Nisë shqiptarët kanë me mendue
Për punë t'veta e shqip me shkruë,
Shqip me shkruë, po, e shqip me mësue
Nëpër shkolla; e pse të holla
Mendët po i kish'n e kryet jo shtambë,
Këta për fije janë vu n'lamë
T'ditunisë e t'qytetnisë;
E madje, sot prej Turkisë
Janë tue lypë autonominë;
Se për ndryshe, thonë, lirinë
Me armë n'dorë do ta fitojnë;
Nën kambë t'huej gjallë ma s'rrogojnë. ¹⁾

Tashti unë, moj syqershi,
Besa, po, fort mirë e di,
Se ty t'kandet me kërkue
Mriz e n'mriz e krue në krue;
M'shoqe tua me u takue,
Bashkë me folë, bashkë me ligjërue,
Me u ngjitë valle e me këndue:
Me këndue, po, e me lodrue,
Si mot t'keq që kurr nuk m'ke;
Pranverë n'Shën Gjergj e pranverë n'Shëndre !
Ani, pra, moj rrezigi,
Mori rrezja n'për frangji,
Po të kapi ty dalldi
Për shoqni e leverda; ²⁾
- Eh! Po, i mjeri, çka me ba ?
Kështu po i kishe ti do mend;
Mos me t'zanë kurr vendi vend,
Sot një send, nesër një send
Del e merr ti fushë e shpat,
Vel, n'Kodhel e n'Krye-Bushat: ³⁾

1) s'rrogojnë – nuk shërbejnë më me rrogë

2) leverda – lavërda, liri, hapësirë

3) Vel, n'Kodhel e n'Krye-Bushat – mali i Velës, Kodhel e Krye-Bushat, fshatra në Zadrimë

N'Krye-Bushat, pëllamb' e dukat, ¹⁾
Edhe kapu n'Rozafat,
N'atë kala t'Shkodrës mizore:
Nderi e nami i tokës arbënore;
Përse aty Zanat i ke,
Prej' Elikonet bartë n'këtë dhe. ²⁾
Si të bajë hana me dalë,
Nisin vallet palë e palë
Me ato Motrat shqipëtare,
Tue ra fyell e zanamare.
Aty ngjitu edhe ti valle,
E pa derte kund e halle.
Tue lodrue ti e tue kërcye
Thueja kang's gjithsa t'kesh' n'krye.
Veçse prap ti këtu me kthye;
Përse kanga, endë pa ty,
Ajo asht vaj e tym ndër sy.
Edhe kështu n'për hanë, n'për dritë
Tue u argëtue, s'ke me u mërzitë;
E ty moti ka me t'shkue
Si do vetë, e pa u kujtue.
Qe Lahuta vjerrë n'sergji.
Eja, pra, moj syqershi,
Moj belholla, rritë ndër molla,
Edhe kangën ma fillo:
E unë këndo, mandej e ti këndo,
Si këndon zogu i verës-o !

-
- 1) pëllamb' e dukat – tokë e pëlleshme, e kushtueshme (dukat- para e vjetër, quajtur sipas emërimit të hershëm të Republikës së Venedikut, ku u pre për herë të parë paraja e arit në shek. XIII)
 - 2) bartë n'këtë dhe – bartur në këtë tokë
 - 3) sergji - sergjen